

3° .- На югъ, съ териториитъ, чиято сѣжба впоследствие ще бѣде опредѣлена отъ главнитъ сѣюзни и сдружени сили:

Отъ тамъ къмъ изтокъ до коѣта 1295, разположена на около 18 километра западно отъ Кючукъ-Дервентъ:

Една линия, която ще се опредѣли на самото мѣсто, като се следва водораздѣла между басейна на Марица на северъ и на югъ басейнитъ на Места—Кара-су, после на рѣкитъ, които направо се вливатъ въ Егейско море;

Отъ тукъ къмъ изтокъ до една точка, която ще се избере по старата граница отъ 1913 година между България и Турция на около 4 километра северно отъ Кючукъ-Дервентъ:

Една линия, която ще се опредѣли на самото мѣсто, като се следва, до колкото е възможно, линията на гребенитъ, която на югъ отдѣля басейна на Акчехисаръ (Джума) Сюю;

3° .- Au Sud, avec des territoires qui seront attribués ultérieurement par les Principales Puissances alliées et associées:

de là, vers l'Est jusqu'à la cote 1295 située à 18 kilomètres environ à l'Ouest de Kutchuk-Derbend:

une ligne à déterminer sur le terrain suivant la ligne de partage des eaux entre le bassin de la Maritza au Nord, et au Sud les bassins de la Mesta Karasu, puis des rivières se jetant directement dans la mer Egée;

de là, vers l'Est jusqu'en un point à choisir de l'ancienne frontière de 1913 entre la Bulgarie et la Turquie à environ 4 kilomètres au Nord de Kutchuk-Derbend:

une ligne à déterminer sur le terrain suivant autant que possible la ligne de crêtes qui limite au Sud le bassin de l'Akchissar (Djuma) Suju;

сѣдиняване на чужди територии. Населението почти въ по-голѣмата си частъ напуска тия мѣста и се преселва въ България. Сжщото това население състояще се единствено и изключително отъ българи въ 1879 г. въ знакъ на протестъ, поради останеното на Пиротъ по Берлинския договоръ въ границитъ на Сърбия, бѣше се изселило и създаде новия градъ Пиротъ—Царибродъ! Самъ сръбския ученъ историкъ Цвиичъ въ етнографската си карта отъ 1913 г. го е означилъ като чисто българско.

Ако презъ 1878 г. благодарение на подкрепата на Австро-Унгария и опрена на една погрешна и осждена за времето си политическа традиция за искуствено разделяне на два братски народа, Сърбия си присѣдини чисто български области, това най-малко трѣбваше да се допуска днесъ при постулатитъ на една конференция, тържествено възвестила правото на народитъ свободно да разполагатъ съ своитъ земи!

Северо-източни граници — Добруджа, житницата на България, отново се даде на Румъния. Положението следъ Букурещкиятъ Миренъ Договоръ презъ 1913 г., въпреки всички доводи, въпреки поетитъ ангажменти на Солунското Примирие, се остави сжщото. А въ миналото цѣла Добруджа до устието на Дунава бѣше неразделна частъ отъ българскитъ земи. Признати правата на българитъ върху нея още съ Фермана отъ 1870 г.¹⁾ и оставена яодъ ведомството на Екзархията, това признание се утвърди и отъ Посланическата Конференция въ Цариградъ, като се включи тая областъ въ границитъ на Автономна България съ столица Търново.

По Берлинския Договоръ, вследствие искането и угрозата на Русия, северната частъ отъ Добруджа стана размѣнна монета за смѣтка на Бесарабия, а Румъния биде изтласкана отъ естественитъ си граници презъ Дунава за да се задоволятъ аспирациитъ на силната ѣ съседка.

Претенциитъ на Румъния върху Бесарабия не престанаха. Сжщевременно, империалистичната ѣ политика, търсейки „равновесието на Балканиитъ“ презъ 1912 — 1913 г. отначало използвайки победата надъ турцитъ създаде въпроса за „компен-

¹⁾ Гл. Т. I-ви. Приложението, въ края.